

— Τὸ πῆρα δυὸ κ' ἐξήντα τῇ πύχῃ, μὰ εἶνε ἀλήθεια καλὸ πρᾶγμα.

— Ἐμένα μου κόστισε τὸ ὄλον εἴκοσι πέντε δραχμαῖς, ἀλλὰ θαρρῶ πῶς ὁ Ἄνισξ με γέλασε. Δὲν μοῦδωκε καλὸ. Τρίτη.

— Δὲν σᾶς ἐδειξα δὰ τὸ καπέλλο μου. Ἔχει ἓνα φτερό, τόσο, ἄσπρο μὲ βελουδένια γαρνιμέντα καὶ μὲ μιὰ φιούμπα ὁλόχρυση. Θὰ περάσω τὸ καλοκαίρι μου καὶ θὰ τὸ ἔχω καὶ τοῦ χρόνου ἂν ζήσωμε.

Εἰς χωροφύλαξ ἀκούων τὸν διάλογον φουρκίζεται, μουγκρίζει, σείει δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ τὸ κεφάλι του ἀπειλητικῶς καὶ ἀποτεινόμενος πρὸς ἐμὲ, — ἔτυχον πλησίον του — λέγει:

— Πᾶς, τῆς πιάνεις ἀπὸ τ' αὐτὶ καὶ τῆς πετᾶς ὅξω; Ὅριστε σοῦλθαν στὴν ἐκκλησιὰ νὰ τ' ἀποσώσουν. Ψὲ διόλε!

Ἅγιος Φίλιππος.

Ἐδῶ οἱ παππάδες εἶχον σχολάσει μία ὥρα ἀρχίτερα. Φαίνεται, ὅτι οἱ ἄνθρωποι βαρύνονται νὰ τὸ τερτερίζουν πολὺ.

Ἡρώτησα τὸν ἐκεῖ μπακάλην.

— Ἀπέλυσε, κύριε, ἡ ἐκκλησιὰ ἢ δὲν ἤρχισεν ἀκόμη;

— Μὴ ῥωτᾶς, ὁ παππᾶς ἐδῶ εἶνε καδῆς, κάμει ὅ,τι θέλει.

— Τὸ τσοῦζει;

— Μὰ νὰ σοῦ πῶ κάμμιά φορὰ τὸ φέρνει στὸ κέφι ἀπὸ τὸ κρασί τῆς Μετάδοσις ὅμως.

Ἀπῆλθον. Καθ' ὁδὸν χάριεν ζεῦγος δεσποινίδων ὑπὸ γραιδίῳ ἀκολουθούμενον ἔλεγε:

— Μὰ γιατί φέτος δὲν παραπάει ὁ κόσμος εἰς τὴν ἐκκλησιὰ;

— Δὲν θᾶχῃ ροῦχα.

Ἅγιος Δημήτριος.

Πρὸ αὐτοῦ σὲ κᾶτι στενουδάκια ἤκουσα διαλέξεις γυναικεῖας. Ἐκ τῶν παραθύρων ἡ μία ἔλεγε πρὸς τὴν ἑτέραν.

— Ἀπέλυσε ἡ ἐκκλησιὰ;

— Ποιὸς ξέρει, ἀλλὰ κοντεύει, φαίνεται.

— Ἀμ, ἔχομε κᾶτι παπατρέχιδες ποῦ δὲν ἐννοοῦν καὶ νὰ τερνερίζουν ὀλίγο τὴν λειτουργία. Καὶ περίμενα ἀπόψε καὶ τὸν Κωστάκη....

Σπεύδω τὸ βῆμα, εὐρίσκω πράγματι τὴν ἱερουργίαν ἀποπερατωμένην. Συναντῶ φίλον μου καὶ τὸν ἐρωτῶ:

— Τόσον ταχέως τελειώνετε καὶ σεῖς ἐδῶ;

— Ἀμ δὲν τὸν ξέρεις τὸν παππᾶ... Λέγει τὰ μισὰ καὶ τρώγει τὰ ἄλλα μισά. Γνωρίζεις τί μᾶς ἔφτιασε πρὸ ἡμερῶν; Τὸν εἶχαν προσκαλέσει κατὰ τὸ μέσον τῆς λειτουργίας νὰ ὑπάγῃ σὲ κᾶποιου βαπτίσια. Τί κάνει; Παρατεῖ τὴν ἱερουργίαν καὶ φεύγει λέγων:

— Ἀειντήστε, ἀμόλησεν ἡ ἐκκλησιὰ. Ἔχω δουλειά, ὅσα δὲν προφθάσαμε τὰ λέμε αὔριο μαζωμένα!...

Τὸ αὐτὸ θὰ πράξωμεν καὶ ἡμεῖς εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον.

Παληάνθρωπος.

ΔΕΗΣΙΣ ΤΥΦΛΟΥ.

Θεέ μου μεγαλόκαρδε, ἡ σπλαχνικὴ σου χάρις
Τὸ φῶς ὅπου στερήθηκα ἄς μοῦ χαρίσῃ πάλι,
Νὰ ἰδῶ τὸν ἥλιο τὴν αὐγὴν, τὸ ἀργυρὸ φεγγάρι,
Τὸ ῥόδο τ' ἀπριλιάτικο, τὸ κῦμα στ' ἀκρογιαλὶ.
Τὸ φῶς μου δὸς νὰ ξαναῖδῶ τοῦ οὐρανοῦ τὸ δῶμα.
Καὶ ἄς βλέπω καὶ πρωθυπουργὸ τὸν Κουμουνδοῦρο ἀκόμα.

ΔΕΗΣΙΣ ΚΩΦΟΥ.

Θεέ μου παντοδύναμε, εὐσπλαγγνικὲ πατέρα
Ποῦ τ' ὄνομά σου προσκυνῶ καὶ νύκτα καὶ ἡμέρα
Δὸς τὴν ὑγείᾳ μου, δῶσε μου τὴν ἀκοή μου πάλι
Τὸ κῦμα ν' ἀκροάζωμαι κοντὰ σ' τὸ περιγιάλι,
Τ' ἀηδόνι τὸ περὶ χαρο, τὸ μαῦρο χελιδόνι
Καὶ μέσ' τὰ φύλλα τῆς κιτριᾶς τ' ἀγέρι νὰ μαλώνῃ.
Δὸς μου, Θεέ, τὴν ἀκοή καὶ ἄς ἀκούσω πάλι
Ὅσα ὁ Μελετόπουλος κατὰ Ροῖδῃ ψάλλει.

ΒΩΒΟΥ ΠΑΡΑΠΟΝΟΝ.

Θεέ μου; τί σοῦ ἔκαμα καὶ πῆρες τὴ λαλιά μου;
Μήπως δὲν σ' ἀνάβα κερὶ δὲν σοῦφερνα λιθάνι;
Μήπως σὰν εἶχα τὴ φωνὴ στὰ χρόνια τὰ καλὰ μου
Τὴν καταχράσθηκα ποτε καθὼς τὸν Δηλιγιάννην;
Σὰν Θεοδώρου ἔμεινα σ' τὴ θέσι μου, θεέ μου
Κ' ἔλεγα μοναχὰ «παρών» καὶ μοναχὰ τὸ «ναί» μου.
Ἄχ! τὴ φωνή μου δῶσέ μου δὸς τὴν λαλιά τὴν πρώτη.
Κι' ἄς ὁμιλῶ, ὡς ὁμιλεῖς, Δημήτριε Γριζιώτῃ.

ΠΑΡΑΠΟΝΟΝ ΜΟΝΟΧΕΙΡΟΣ.

Γιατί, θεέ μου, μοῦδωσες τόσο μεγάλη λύπη;
Τί ἔπταισα καὶ τὸ δεξιὸ τὸ χερί μου μοῦ λείπει;
Βρίσκεται πίκρα σὰν αὐτὴ σ' τὸν κόσμο τοῦτον ἄλλῃ;
Τί νὰ τὴν κάμω τὴν ζωὴ μονόφτερο ξεφτέρει,
Κι' αἰτόπουλο μ' ἓνα φτερό; Ἄ, ἄς τὸ εἶχα πάλι
Κι' ἄς ἐσφιγγα τὸ τίμιο τοῦ Κατριβάνου χέρι.

Φιλοπαίγμων.